

Nr 279.

Av herr **Törnkvist**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående viss ändring i gällande restindrivningsförordning.

Uti uppbördsreglementet för den 10 maj 1895 § 17 — numera upphävd — stadgades, att skattskyldig, vilken underlåter att inbetala sina utskylder i föreskriven tid och ordning, *skall till den, som verkställer indrivningen*, utgiva viss ersättning därför.

I nu gällande uppbördsreglemente av den 14 december 1917 § 17 stadgas, att skattskyldig, vilken underlåtit att inbetala sina kronoutskylder i föreskriven tid och ordning, åligger att för indrivningen erlægga avgift, beräknad efter 3 öre å varje full krona av oguldna utskyldernas slutsumma, då densamma ej överstiger tjugofem kronor, dock ej mindre än tjugofem öre, och efter 6 öre å varje full krona av berörda slutsumma, när denna överstiger tjugofem kronor.

Uti restindrivningsförordningen av den 14 december 1917 § 11 stadgas, att för indrivning av omförmälda medel äger *den utmätningssman*, inom vilkens distrikt medlen uttagits, åtnjuta ersättning med stadgad indrivningsavgift eller indrivningsprovision, dock att, när utmätningssman anlitat fjärdingsman eller exekutionsbetjäntsbiträde vid indrivningen, fjärdingsmannen eller exekutionsbetjänten må uppbära hälften av indrivningsavgiften eller uppbördsprovisionen för medel, som blivit av honom indrivna. Har fjärdingsman eller exekutionsbetjänt förrättat utmätning, äger han åtnjuta hälften av indrivningsavgiften eller uppbördsprovisionen. Där i stad finnas särskilda föreskrifter meddelade rörande dispositionen av sådan avgift eller provision, skola dessa föreskrifter fortfarande tillämpas.

Då det i allmänhet med utmätningssman avses *å landet landsfiskal och i stad stadsfogde*, erhålla — enligt förenämnda stadganden, såsom de för närvarande tolkas och tillämpas — dessa tjänstemän en oskäligen inkomst för ett arbete, som de själva icke utföra. Det arbete, dessa tjänstemän hava med kronoutskyldernas indrivande, då detta sker med tillhjälp av fjärdingsmän eller exekutionsbetjänter, består endast därunder, att de mottaga redovisning av dem samt sedan i sin tur redovisa till vederbörande myndighet.

Såsom belysande exempel, huru förenämnda § tillämpas och indrivningsavgiften fördelas mellan dem, som verkställa det egentliga indrivningsarbetet, kan framhållas Göteborgs stad och Örgryte landsfiskalsdistrikt inom Göteborgs och Bohus län.

För indrivning av kronoutskylderna inom Göteborgs stad äro anställda 13 s. k. exekutorer och 18 stadstjänare, de sistnämnda s. k. biträden åt förenämnda exekutorer. Dessutom finnas 5 stadstjänare, som uteslutande verkställa indrivning av handräckningsmedel, samtliga under förmanskap av andre stadsfogden. Provisionen av indrivna krono- och i samband därmed debiterade utskylder uppgick år 1918 till omkring 40,000: — kronor, som fördelades mellan de 13 exekutorerna, och $\frac{1}{14}$ -del åt stadsfogden, däremot erhöilo de 18 stadstjänarna icke någon provision alls, trots att indrivningsarbetet är i stort sett av enahanda natur. Mellan de 5 stadstjänarna, som verkställa indrivningen av handräckningsmedel, vars provision samma år uppgick till omkring 6,000: — kronor, fördelades denna så, att stadstjänarna, som verkställa det egentliga indrivningsarbetet, erhöilo tillhoppa 3,000: — kronor eller $\frac{1}{10}$ -del vardera, medan stadsfogden däremot ensam uppbar 3,000: — kronor eller lika med $\frac{5}{10}$ -delar. Detta kallas enligt restindrivningsförordningens § 11 för att uppbära hälften av indrivningsavgiften eller indrivningsprovisionen.

Inom Örgryte landsfiskalsdistrikt, där för närvarande 6 fjärdingsmän äro anställda för indrivning av förenämnda utskylder, fördelas indrivningsavgiften mellan fjärdingsmännen och landsfiskalen i enlighet med sistnämnda fördelningsprincip.

Utmätningmän äro således i de här omnämnda exemplen stadsfogden och landsfiskalen, vilka tjänstemän hava till huvudsaklig uppgift att föranstalta om indrivningen, redovisa från de egentliga indrivarne influtna skattemedel till vederbörande myndighet samt i övrigt utöva tillsyn över de under deras förmanskap stående skatteindrivarne, att dessa fullgöra sina åligganden. Detta är otvivelaktigt också syftemålet med förenämnda tjänstemän. Beträffande landsfiskalerna äro dessa tjänstemän tillika polischefer, var och en inom sitt distrikt, som dessutom ägna sig åt privata uppdrag; det är tydligt, att någon tid över för skatteindrivningsarbete icke förefinnes.

Det torde under sådana förhållanden vara i överensstämmelse med rättvisa och billighet, att förenämnda tjänstemän, vilkas huvudsakliga uppgift med skatteindrivningen består uti redovisningen av medlen, icke böra erhålla någon som helst del av den indrivningsprovision, som uppkommer genom fjärdingsmans, stadstjänares eller exekutionsbetjänts utförda indrivningsarbete, enär det otvivelaktigt äro fjärdingsmännen,

stadstjänarne eller exekutionsbetjänerna, vilka med personliga besök hos de skatteskyldiga verkställa det egentliga indrivningsarbetet.

Denna uppfattning har också justitiekanslersämbetet givit uttryck åt — om den tidens kronofogdeinstitution — i skrivelse till Konungen den 13 januari 1912, och Konungens befallningshavande i Göteborgs och Bohus län yttrar i anledning därav bland annat följande: att det »synes enligt Konungens befallningshavandes mening vara ett honom såsom statens tjänsteman tillhörande åliggande, för vilket han uppbär sin med tjänsten förenade avlöning» (se närslutna bilagor).

Samma yttrande torde man med fog kunna tillämpa gentemot landsfiskalerna och i stad stadsfogdarna.

Givetvis är syftemålet med indrivningsavgiften eller indrivningsprovisionen den att sporra skatteindrivaren och uppmuntra honom till uthållighet i indrivningsarbetet och icke ett subjekt för att uppehålla höga löneinkomster åt de tjänstemän, som föranstalta om redovisning av skattededlen.

Då emellertid lag nu föreligger om skärpta bestämmelser för indrivning av skatteutskylder och allmänna avgifter, s. k. införsel i avlöning, för att därigenom på ett kraftigare sätt än hitintills komma åt de resterande skattebetalarna, så förutsätter detta givetvis också, att skatteindrivarna söka reda på, var dessa skattebetalare äro anställda, ty i annat fall kan väl ej införseln i avlöningen företagas. Detta förarbete kommer givetvis att bliva ganska tidsödande, enär de resterande skattebetalarna i allmänhet ofta byta arbetsplats, och kommer denna eftersökning säkerligen att helt påvila fjärdingsmännen, stadstjänarne eller exekutionsbetjänerna, ävenså införseln i avlöningen.

Det torde således vara av behovet påkallat att företaga sådan ändring uti restindrivningsförordningens förenämnda paragraf, att därigenom helt och odelat indrivningsprovisionen tillförsäkras dem, som verkställa det egentliga indrivningsarbetet.

Då det emellertid torde vara lämpligast, att Kungl. Maj:t förelägger riksdagen förslag härom, tillåter jag mig föreslå,

att riksdagen måtte besluta hemställa, att Kungl. Maj:t snarast för riksdagen framlägger förslag till sådan ändring i gällande restindrivningsförordning, att indrivningsprovisionen helt tillfaller den, som i det allmännas tjänst verkställer det egentliga indrivningsarbetet.

Stockholm den 28 januari 1919.

Algot Törnkvist.

*Bilagor.**Avskrift av avskrift.*

Till Konungen.

I skrivelse den 17 september 1911 har landsfiskalen, länsmannen August Wilhelm Lindhe anhållit om justitiekanslersämbetets utlåtande i fråga om rätt för fjärdingsman, eventuellt länsman, som av kronofogde beordras indriva å restlängd uppförda kronoutskylder, att helt eller delvis tillgodogöra sig den i uppborädsreglementet för indrivning bestämda ersättning.

Justitiekanslersämbetet, som denna dag i skrivelse till Lindhe uttalat sin uppfattning i saken, har av skäl, som i sistnämnda skrivelse anförts, ansett sig böra till Eders Kungl. Maj:t i underdånighet anmäla, vad i ärendet förekommit för den åtgärd i lagstiftningsväg, vartill Eders Kungl. Maj:t må finna omständigheterna föranleda; och överlämnas förty såväl den från Lindhe inkomna skrift som ock avskrift av justitiekanslersämbetets svarsskrivelse.

Stockholm den 13 januari 1912.

Underdånigst
EMIL SJÖBERG.

Sten Fallenius.

Justitiekanslersämbetet ang. behov av förtydligande av viss bestämmelse i uppborädsreglementet.

Avskrift av avskrift.

Till Justitiekanslersämbetet.

Med anledning därav att vederbörande kronofogde uti skrivelse om indrivning av årets på rest varande kronoutskylder begärt, att hälften av den i gällande uppborädsreglemente för skattskyldig, som underlåter att inbetala sina kronoutskylder i föreskriven tid och ordning, bestämda ersättning till den, som verkställer indrivningen, skall till kronfogden redovisas, men fjärdingsmännen, som i allmänhet genom personligt besök hos de skattskyldige eller annorledes få uttaga restantierna och redovisa desamma till länsmannen, anse att sagda ersättning bör helt tillkomma dem — såsom det förut praktiserats inom såväl detta som en del andra fögderier — tillåter jag mig vördsamt hemställa om justitiekanslersämbetets utlåtande om gällande författnings anda och mening i fråga om rätt för fjärdingsman och eventuellt länsman, som av kronofogde beordras att indriva å restlängd uppförda kronoutskylder, att helt eller delvis tillgodogöra sig ifrågavarande ersättning, därvid jag ödmjukast vågar erinra, att bestämmelserna i 17 § av uppborädsreglementet om ersättning för indrivning av resterande kronoutskylder och uti kungl. kungörelsen den 16 juli 1897 om ersättning för indrivning av kommunalutskylder m. m. hava väsentligt olika uttryck, då i det sistnämnda avse-

endet tydlig föreskrift finnes därom att allenast halva ersättningen tillkommer indrivande länsman eller fjärdingsman.

Gullberg den 17 december 1911.

Aug. Lindhe.

Avskrift av avskrift.

Till landsfiskalen, länsmannen August Wilhelm Lindhe.

I skrivelse den 17 december 1911 haven I anhållit om justitiekanslersäm- betets utlåtande i fråga om rätt för fjärdingsman, eventuellt länsman, som av krono- fogde beordras indriva å restlängd uppförda kronoutskylder, att helt eller delvis tillgodogöra sig den i uppbörsreglementet för indrivning bestämda ersättning. Med anledning härav föranlätas justitiekanslersämbetet erinra om följande bestämmelser.

I § 17 i uppbörsreglementet den 19 maj 1911 stadgas, att skattskyldig, vilken underlåter att inbetala sina utskylder i föreskriven tid och ordning, skall till den, som *verkställer indrivningen*, utgiva ersättning därför, beräknad på sätt i samma § närmare stadgas.

Att kronofogden är den som i första hand ombesörjer indrivningen, framgår av §§ 9 och 14 i nämnda reglemente.

Emellertid kan på bestämmelserna i 2 § i kungl. förordningen den 12 juli 1878 angående förändrade föreskrifter om utmätning för krono- eller kommunal- utskylder, allmänna avgifter med mera, ävensom 11 § i instruktionen för krono- fogdarne den 10 november 1855, § 7 mom. i instruktionen samma dag för krono- länsmännen och 2 § 4 mom. i instruktionen för fjärdingsmännen den 29 septem- ber 1899 såväl länsman som fjärdingsman anlitas för indrivnings verkställande.

Angående fördelning av indrivningsavgift finnes, då fråga är om krono- utskylder, uttryckligt stadgande endast i ovannämnda moment av instruktionen för fjärdingsmännen, som innehåller, att fjärdingsman åligger att, när han därom av krono- fogde eller länsman anlitas, »förrätta utmätning av lös egendom för indrivning av olikviderade *kronouppbördsmedel* och avgifter, som i sammanhang därmed debi- teras och redovisas, kommunalutskylder och församlingsavgifter till prästerskapet, med rättighet att för sålunda indrivna medel åtnjuta *hälften* av uppbördsman till- kommande indrivningsavgift och uppbördsprovision».

På grund av innehållet i sistberörda stadgande synes alltså i det fall, då in- drivning verkställas av fjärdingsman, hälften av indrivningsavgiften böra redovisas till kronofogden.

I fråga om länsmans rätt till ersättning för indrivning av kronoutskylder saknas visserligen — fränsett ovanberörda bestämmelse i uppbörsreglementet — uttryckligt stadgande. Av Eder skrivelse framgår emellertid, att vederbörande kronofogde, som givit order om redovisning till honom av halva indrivningsav- giften, icke härvid gjort skillnad på, huruvida indrivningen verkställts av läns- man eller fjärdingsman. Då skäligh anledning till skillnad i berörda hänseende icke heller torde förefinnas, synes det justitiekanslersämbetet lämpligt, att åtmin- stone tills vidare kronofogdens föreskrift ländes till efterrättelse.

Emellertid föreligga nog omständigheter, som tala för den uppfattningen att avsikten med stadgandet i 17 § uppbörsreglementet skulle vara den att indriv-

ningsavgiften skulle, med uteslutande av kronofogden, då han endast föranstaltade om indrivningen, helt tillfalla den, som *verkställde det egentliga indrivningsarbetet*.

Nyssberörda stadgande är lika lydande med 17 § i uppbördsreglementet den 10 maj 1895, vilket sistnämnda författningsrums huvudsakliga lydelse är hämtad från kungl. kungörelsen den 20 maj 1887, varigenom förut befintliga stadganden om stämmoböter, med visst undantag, upphävdes och indrivningsavgift i stället infördes. I nämnda kungörelse omnämnes, hurusom densamma tillkommit i anledning av framställning från riksdagen och efter hörande av statskontoret och kammarrätten.

Riksdagens framställning gjordes i underdånig skrivelse den 14 maj 1884. I nämnda skrivelse omnämnes, att särskilda kommitterade den 13 oktober 1875 avgivit underdånigt betänkande och förslag angående dels allmän tjänste- och löneroglering för landsstaten och dels uppbörds- och redovisningsväsendet för landet samt därvid föreslagit, att skattskyldig, som underlåte att sina utskylder i föreskriven tid och ordning inbetala, skulle till den person, som *verkställde indrivningen*, utgiva på visst sätt beräknad ersättning. Ur de sakkunniges motivering åberopades, bland annat, att för underlåtenhet att vid uppbördsstämma betala sina utskylder den skattskyldige då för tiden vore underkastad bötespåföljd, att av stämmoböterna tillföll $\frac{1}{3}$ uppbördsmanen och $\frac{2}{3}$ socknens fattiga samt att den av kommitterade föreslagna ersättningen skulle, under benämningen indrivningsavgift, *odelad* tillfalla den, som verkställde indrivningen. Vidare redogjordes för en vid 1882 års riksdag i andra kammaren väckt motion, vari yrkats, att riksdagen ville i underdånighet anhålla, att förbemälda kommitterades förslag om stämmoböternas utbytande mot lämplig indrivningsavgift måtte i allt väsentligt av Kungl. Maj:t godkännas. Motionären, som förordat, att den sportelinkomst, som uppbördsmanen för det dåvarande åtnjöte, oberoende av den omständigheten, huruvida han själv ombesörjde resternas indrivning eller lämnade detta åt underordnade, borde upphöra, hade därjämte anfört, jämte annat, att om indrivningsavgiften bleve tillförsäkrad den, som omedelbart hos den restskyldige uttog restbeloppet, denna indrivningsavgift skulle bliva en synnerligen väl behöflig inkomst för fjärdingsmanen, vilkens bestyr med restindrivning blivit tillökad och mera ansvarsfullt, sedan han erhållit laglig befogenhet att för utskylders uttagande förrätta utmätning å lös egendom, samt att genom stadgan den 1 juni 1850 fjärdingsmanen vore, då han om restindrivning anlitas, uttryckligen tillförsäkrad hälften av uppbördsmanens andel i stämmoböterna, vilket stadgande dock näppeligen kunde anses fylla sin bestämmelse. Sedan i skrivelsen omnämnts ytterligare en motion i ärendet, jämväl gående ut på att indrivningsavgiften måtte oavkortad anvisas till den, som hos den skattskyldige verkställde indrivningen, anförde riksdagen, förutom annat: Visserligen kunde erinras, att, då en tjänsteman vid landsstaten tillkommande sportelinkomster av andel i böter för försämselse att i behörig tid erlägga påförda utskylder, vilken sportelinkomst blivit vissa tjänstemän tillförsäkrad vid den av 1878 års riksdag beslutade lönerogleringen för vissa tjänstemän och betjante vid landsstaten, skulle komma att i sin dåvarande form upphöra, en rubbning skulle ske i grunderna för samma löneroglering, men i betraktande av den lättnad i göromål, som den åsyftande förändringen skulle medföra, ansåge riksdagen, att denna erinran borde förfalla, helst uppbördsmanen fortfarande skulle kunna *genom att själv företaga indrivning* av restbelopp bereda sig ersättning för därmed förenat besvär. I vidsträckt län måste indrivningen vara förenad med högst betydliga kostnader, och vid så-

dant förhållande syntes det vara ännu obilligare än eljest, att fjärdingsmannen eller annan, som praktiskt verkställde indrivningen, skulle behöva till vederbörande avstå någon del av den ringa inkomst, som stämmoböterna, det vill säga den del av dem som verkligen inföte, kunde bereda. Riksdagsskrivelsen slutade med en hemställan, att Kungl. Maj:t täcktes taga i övervägande, om och huruledes stämmoböterna kunde utbytas mot viss indrivningsavgift i huvudsaklig överensstämmelse med det förslag därutinnan, som av ovannämnda kommitterade blivit framställt.

Med anledning av nämnda riksdagsskrivelse inforrades gemensamt underdånigt utlåtande från statskontoret och kammarrätten. Dyligt utlåtande avgavs den 29 december 1886, däri ämbetsverken anförde bland annat: *Lika med riksdagen* ansåge ämbetsverken den omständigheten, att kronofogdarna genom stämmoböternas upphörande gå i mistning av den dem vid senaste löneregleringen tillförsäkrade inkomst av dessa böter, icke vore avsevärd, helst denna inkomst varit ringa och förlusten därav motvägdes av en ej obetydlig minskning i göromål. Någon påföljd för underlåtenhet att vid uppborädsstämma betala utskylder borde emellertid finnas bestämd, och torde, såsom riksdagen hemställt och av länsstyrelserna även ifrågasatts, en förändring uti ifrågavarande hänseende lämpligast böra ske genom stämmoböternas utbytande mot en indrivningsavgift, *som helt och hållet tillfölle indrivningsförrättaren.*

Den sedermera i anledning av riksdagens skrivelse utfärdade kungl. kungörelsen den 20 maj 1887 överensstämde ordagrant med ett av ämbetsverken i det underdåniga utlåtandet framställt förslag.

Att enligt nämnda kungörelse meningen varit, att indrivningsavgiften skulle *odelad* tillfalla den, som verkställde det egentliga indrivningsarbetet, borde således vara uppenbart, men tveksamhet härutinnan måste råda, då vid kungörelsens utfärdande — sannolikt av förbiseende — lämnats oförändrat stadgandet i § 6 4 mom. av stadgan angående fjärdingsmän den 1 juni 1850, som enligt den lydelse, detta författningsrum erhållit genom kungl. kungörelsen den 19 maj 1876, innehöll, att fjärdingsman, då hans biträde anlätades för indrivning av, bland annat, olikviderade kronouppborädsmedel, skulle äga åtnjuta *hälften* av uppborädsmannens andel i stadgade stämmoböter eller medgiven uppborädsprovision. Tveksamheten har icke minskats därav, att, såsom redan är nämnt, ordalagen i uppborädsreglementena den 10 maj 1895 och den 19 maj 1911 uti ifrågavarande delar hämtats från meranämnda kungl. kungörelsen den 20 maj 1887, under det att, såsom ock härovan omförmälts, i instruktionen för fjärdingsmännen den 29 september 1899 fjärdingsmännen fortfarande tillagts allenast *hälften* av den uppborädsmannen tillkommande indrivningsavgift och uppborädsprovision.

På grund av vad ovan anförts och då, enligt vad justitiekanslersämbetet inhämtat, författningarna uti ifrågakomna delar tillämpas olika inom rikets fögderier (såsom exempel må anföras, att inom västra fögderiet av Stockholms län kronofogden icke uppbär någon del av indrivningsavgiften, under det att denna avgift fördelas mellan fjärdingsmän, länsmän och kronofogde inom Södertörns fögderi av samma län), har justitiekanslersämbetet ansett sig böra för Kungl. Maj:t anmäla vad i detta ärende förekommit till den åtgärd i lagstiftningsväg, vartill Kungl. Maj:t må finna omständigheterna föranleda.

Stockholm den 13 januari 1912.

EMIL SJÖBERG.

Sten Fallénius.

Avskrift av avskrift.

Till kungl. statskontoret.

Genom remiss den 2 nästlidne april har konungens befallningshavande anmodats att avgiva yttrande i anledning av en utav justitiekanslersämbetet till Kungl. Maj:t avläten underdånig skrivelse angående behov av förtydligande av vissa bestämmelser i uppbördsreglementet.

Konungens befallningshavande har i ärendet infordrat yttrande från kronofogdarna och länsmännen i länet, varjämte åt fjärdingsmännen lämnats tillfälle att uttala sig i frågan. Från samtliga kronofogdar och länsmän föreligga yttrandena i ärendet och hava jämväl en del fjärdingsmän uttalat sig däri. Samtliga inkomna yttrandena överlämnas härjämte.

Av dessa yttrandena framgår, att den i uppbördsreglementet bestämda ersättning för indrivning av de å restlängd uppförda kronoutskylder icke i något av länets fögderier vare sig helt eller delvis uppbäres av kronofogde. Inom länets olika länsmansdistrikt förfäres däremot olika beträffande fördelningen av samma ersättning, i det densamma i vissa distrikt tillfaller den, som verkställer indrivningen, i andra delas mellan länsman och fjärdingsman, i andra åter helt tillfaller fjärdingsmannen, oaktat enligt i länet allmän praxis länsman av kronofogde begagnas såsom mellanhand vid restantiernas indrivande.

I fråga om sättet för ordnande av denna angelägenhet för åstadkommande av enhetlighet i tillämpningen och *tillgodoseende av rättvisa och billighet* föreligga i de avgivna yttrandena vitt skilda önskemål. Av kronofogdarna göra två anspråk på halva ersättningen, därvid andra hälften tillerkännes den, som verkställer indrivningen, två anse fjärdingsmannen ensam berättigad till hela ersättningen, en att kronofogden erhåller andel i densamma eller vederlag därför.

Uti yttrandena från kronolänsmän och fjärdingsmän synes råda full enstämmighet däri, att kronofogde icke bör hava andel uti densamma, varemot meningskiljaktigheten är ganska stor beträffande densammas fördelning mellan länsmän och fjärdingsmän. Under det åtta av länets länsmän hålla före att ersättningen enligt uppbördsreglementets bestämmelser bör tillfalla den som verkställer indrivningen, anser ett lika stort antal rättvist, att ersättningen odelad tillfaller fjärdingsmannen, då han otvivelaktigt har största bestyret med indrivningsarbetet och i varje fall denna ersättning för honom är av ekonomiskt större betydelse än för länsmannen. Fem av länets länsmän föreslå ersättningens fördelning mellan länsmän och fjärdingsmän. Av de fjärdingsmän, som i denna del yttrat sig, hemställa samtliga, på ett undantag när, att ersättningen odelad måtte dem tillfalla.

För egen del får Konungens befallningshavande anföra följande: Gällande uppbördsreglemente stadgar uti § 17 att skattskyldig, som underlåter att inbetala utskylder i föreskriven tid och ordning, skall till den, som verkställer indrivningen, utgiva viss ersättning därför. Av den utav justitiekanslersämbetet i ärendet förebragta utredningen synes otvivelaktigt framgå, att denna bestämmelse bör så tolkas, att med verkställande av indrivningen förstås det omedelbara upptagandet eller uttagandet hos den skattskyldige av restantibeloppet, icke bestyret med restantiernas redovisning. Klart torde också vara, att där kronofogde icke omedelbart av skattskyldig mottager restfört skattebelopp, då naturligen enligt uppbördsreglementet indrivningsavgiften tillfaller honom, bör i övrigt någon er-

sättning uti ifrågavarande avseende rättvisligen ej tillkomma honom. Det arbete, han har med kronorestantiernas indrivande, då detta sker med tillhjälp av länsman eller fjärdingsman, synes enligt Konungens befallningshavandes mening vara ett honom såsom statens tjänsteman tillhörande åliggande, för vilket han uppbär sin med tjänsten förenade avlöning.

Den tvekan, som uppkommit vid tillämpningen av ifrågavarande bestämmelse, har ju ock enligt nämnda utredning sin grund däri, att uti instruktionerna för fjärdingsmännen den 29 september 1899 fjärdingsman av förbiseende fortfarande tillagts allenast hälften av den uppbördsmanen tillkommande indrivningsavgift och uppbördsprovision. Rätta tillvägagångssättet för undanröjande av denna tvekan synes därför enligt Konungens befallningshavandes mening vara icke att uti uppbördsreglementet lämna förändrad föreskrift om vem indrivningsavgiften bör tillkomma, utan att vidtaga rättelse uti den av förbiseende bibehållna bestämmelsen i fjärdingsmannainstruktionen om fördelningen av indrivningsavgift i denna del.

Häri genom skulle ej heller göras ändring i den rätt till ersättning, som må tillkomma länsman för indrivning av kronorestantier.

På grund av det anförda får Konungens befallningshavande sålunda föreslå att, med bibehållande av nuvarande bestämmelser uti ifrågavarande avseende i uppbördsreglementet, § 2 mom. 4 i instruktionen för fjärdingsmän den 29 september 1899 erhåller sådan förändrad lydelse, att beträffande indrivningsavgift för *kronoutskylder* bestämmelser härom bringas till överensstämmelse med uppbördsreglementet.

Landshövdingeämbetet:

E. CENTERVALL.

JAMES LITHANDER.